

Lorena Veldhuijzen

Het iets

© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Illustraties: Eva Spear

Trefw.: verlies, rouw, verwerking

NUR 282

ISBN 978 90 448 4170 1

D/2021/4124/144

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Op een zwiepende dennentak zat Frederick. Frederick was de kleinste jongen ter wereld. Als je hem daar had zien zitten op het groen, dan had ik tegen je gezegd dat je de ogen van een havik had. De jongen was namelijk niet veel groter dan jouw pink.

Eerst was hij gewoon geweest, gewoon groot, zoals een gewone jongen van tien jaar. Maar dat was vóór de vlinder. Na de vlinder was alles veranderd. Want na de vlinder was het iets gekomen.

Het begon op een warme lentedag. Frederick stond op het balkon van de flat. Een witte vlinder vloog voorbij. Het was lang geleden dat Frederick een vlinder had gezien. In de grote grijze stad vlogen niet veel vlinders. Bovendien was de lente nog maar net begonnen.

Frederick had de vlinder willen vangen met zijn visnet, maar zijn armen waren te kort.

Zijn moeder kwam het balkon op. Ze pakte zingend het visnet van Frederick, ging op haar tenen staan en boog naar voren, verder, verder. En nog een beetje verder.

En toen had ze daar gelegen. Zomaar ineens. Beneden op het voetpad.

Zijn moeder was niet als een vlinder door de lucht gevlogen. Ze was in één rechte lijn naar beneden gevallen. Totdat het vallen was opgehouden. De stoep had haar opgevangen. Helemaal plat was ze.

Daar lag ze, met het visnet nog in haar hand, en zou ze nooit meer vlinders voor hem vangen.

Zeven dagen later klom Frederick op de reling van het balkon. Hij hoefde maar één stap naar voren te zetten. Na de stap zou hij ook vallen. Of misschien zou hij wel vliegen als een vlinder.

Maar toen was daar de klauw om zijn arm geweest. De hand van zijn vader. Vader Fred.

‘Frederick, kom naar beneden!’ had vader Fred geroepen. ‘Het leven is veel te leuk.’

‘Het leven is stom!’ schreeuwde Frederick.

Hij miste de lach van zijn moeder en de eierkoeken met aardbei die ze altijd voor hem maakte. Hij miste zijn wandelingen met haar in het bos waar niemand anders kwam, waar ze broodjes bakten aan een stok. Maar het meest miste hij *haar*, omdat zij zijn moeder was en niemand anders op de hele wereld dat kon zijn.

‘Frederick, jongen,’ had vader Fred gezegd. ‘Als jij het leven niet meer leuk vindt, dan gaan we het leven leuker maken.’

Zijn vader zei het op een bijzondere toon. Het was alsof hij zijn woorden had gedoopt in een of ander mysterieus vernisje.

‘Ik heb voor jou een uitvinding waardoor jij de wereld met heel nieuwe ogen kunt bekijken,’ had hij toen gefluisterd. ‘Een heel nieuwe wereld. Alleen voor jou ... Ik ben er al een tijdje mee bezig, maar nu is het klaar.’

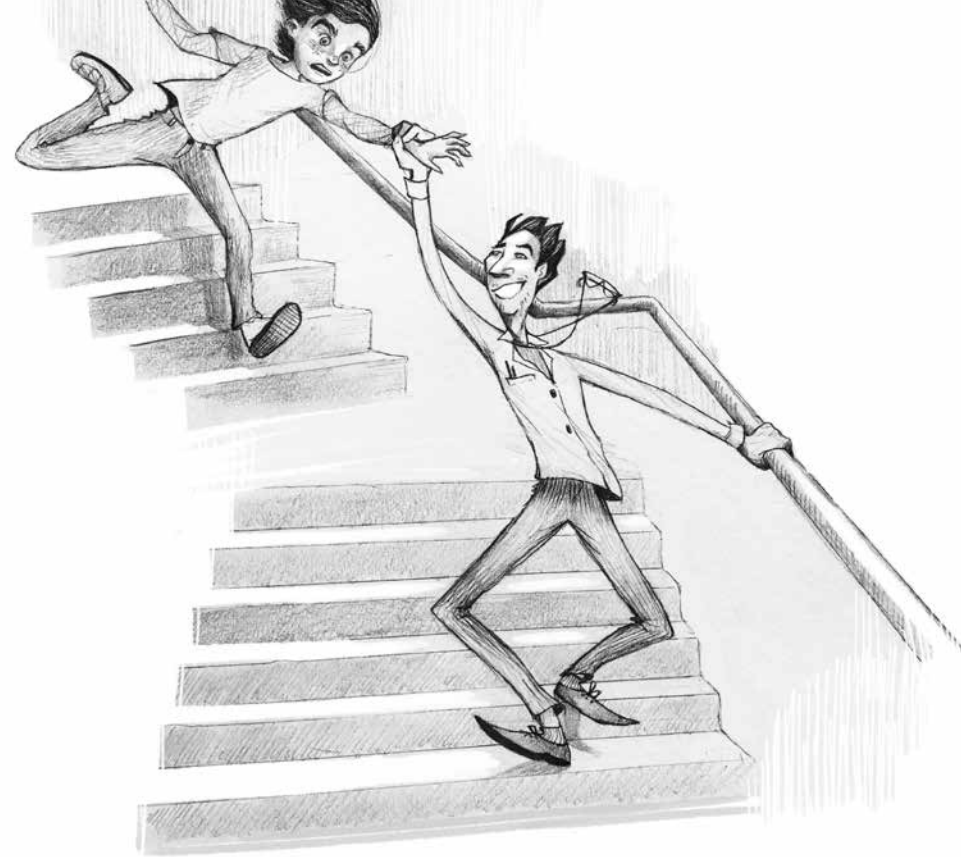
‘Wat is het, wat is het?’ riep Frederick.

Vader Fred tilde zijn zoon met een zwaai van de reling.

‘Het is een grote uitvinding,’ riep hij. ‘Een uitvinding om wonderlijk kleine uitvindingen te maken.’

‘Maar wat is het dan, wat is het dan?’ riep Frederick opnieuw.

En zijn vader was met Frederick de honderden trappen af gelopen, weg van het flatgebouw.

Vader Fred was professor aan een grote universiteit. En hij was uitvinder. Geen bekende, maar wel een leuke. Vader Fred dacht altijd na, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. En als hij dacht, dan bedacht hij dingen. Uitvindingen waar je vrolijk van werd. Zo had hij eens een heel bijzondere skippybal ontworpen. De bal stuitte zo hoog dat je de wijzers van de kerktoren op zomertijd kon zetten. En hij had voetbalschoenen ontwikkeld waarmee je een bal kilometers ver kon trappen.

Maar de wereld zat niet te wachten op hoog stuitende skippyballen en ver schoppende voetbalschoenen. De wereld wachtte op bedeksels waar je wat aan had.

Frederick wachtte ook, op glanzend geluk dat hem kon op-poetsen.

Frederick rende achter zijn vader aan, de straat over, twee stegen door. Aan het einde van de tweede steeg stopte zijn vader. Voor een rode schuur haalde hij een koperen sleutel tevoorschijn.

'Frederick,' sprak zijn vader met een glimmend gezicht en hij giechelde even. Toen stak hij de sleutel in het slot van een houten deur. 'Hier is-ie dan ... de Minisqulus Miraculus!'